

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5373

гр. София, 22.06.2023 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав**, в закрито заседание на 22.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

като разгледа дело номер **6821** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Подадено е искане от ответника БНБ чрез гл.юрист Д. и ст.юк. С., за допълване на постановеното по делото Решение № 560 от 01.02.2023 г. в частта му за разноските. В молбата е посочено, че Съдът е уважил частично изменения от ищцата иск, като се иска в полза на ответника да бъдат присъдени разноски, като се съобрази отхвърлената част на иска и намаляването на първоначалния му предявен размер, както и да бъдат намалени присъдените в полза на ищцата по компенсация разноски. Насрещната страна по искането – ищецът З. А. Б. като наследник на Д. П. С., не е взел становище по него. Предвид предоставената възможност на последната да изрази становище по искането и непостъпването на отговор от нейна страна в законоустановения срок, Съдът намира, че е изпълнено изискването на чл.248, ал.2 ГПК за съобщаване на насрещната страна за искането за допълване на решението в частта му на разноските и предоставяне възможност на същия да изрази становище-отговор в тази връзка.

Съдът намира, че искането за допълване на решението в частта му за разноските е подадено от процесуално легитимирана страна и при спазване на срока по чл.248, ал.1 ГПК, следователно същото е процесуално допустимо.

Производството по делото е образувано по искова молба, предявена от Д. П. С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], чрез адв.Ч., срещу Българската народна банка, с която се претендира присъждане на суми в размер на 8 627,97 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди – лихва за забавено плащане върху гарантирания размер на вложенията (196 000 лв.) в "Корпоративна търговска банка" АД за периода 30.06.2014 г. до 04.12.2014 г., вследствие бездействие на БНБ да обяви депозитите в "КТБ" АД за безналични.

С молба от 30.05.2022 г. ищцата направи изменение на иска, като претендираната

сума е намалена на 5 624,60 лв.

В производство по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди е постановено Решение № 560 от 01.02.2023 г., с което БНБ е осъдена да заплати на ищеца: сума в размер на 5 624,38 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди за забавено плащане върху гарантирания размер на вложенията (196 000 лв.) в "Корпоративна търговска банка" АД за периода 26.07.2014 г. до 05.11.2014 г., вследствие бездействие на БНБ да обяви депозитите в КТБ АД за безналични; и разноски в размер на 1 210 лв. за държавна такса и за адвокатско възнаграждение.

По същество искането е неоснователно.

По силата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр.94 от 2019 г.) съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Тази норма няма обратно действие и изрично с § 6, ал.1 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (обн. - ДВ, бр.94 от 29 Ноември 2019 г., влязъл в сила на 03.12.2019 г. съобразно чл.5, ал.5, изр.второ, предл.първо от Конституцията) е предвидено, че този закон се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване. Производството пред АССГ е образувано на 22.06.2017 г., преди влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл.10 ЗОДОВ с приемане на нова ал.4 и безспорно не може да намери приложение в случая. Не е налице основание за изменение на решението в частта за разноските именно поради липса на основание за присъждане на разноски в полза на ответника по иска. На основание § 6 от ПЗР към ЗИДЗОДОВ на ответника не се дължат разноски, съобразно отхвърлената част от иска.

Вярно е, че в мотивите на Определение № 2 от 20.04.2021 г., постановено от ОССГ от ГК от ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС по тълк.дело № 1/19 г., с което се отклони искането за приемане на съвместно тълкувателно постановление, се прие, че предвиденото положение в новата ал.4 на чл.10 ЗОДОВ (ДВ, бр.94 от 2019 г.) следва да е приложимо и за заварените от изменението на закона дела, каквото е и настоящото. Обаче според чл.130, ал.2 от Закона за съдебната власт само тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. Указаното определение по тълкувателното дело не е задължително за съда, за да намери приложение нормата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ и в настоящата хипотеза. Такава задължителна сила не е предвидена за мотивите на определения по тълкувателни дела. Производството по делото е по реда на ЗОДОВ. С постановеното решение предявеният срещу БНБ иск, същият впоследствие изменен, е уважен изцяло. В тази хипотеза приложима е разпоредбата на чл.10, ал.3 ЗОДОВ. Ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. В настоящия случай искът е

уважен изцяло като основателен и доказан във връзка с направеното изменение. Не е налице основание за осъждане на ищеца да заплати на ответника възнаграждение за юрисконсулт съразмерно с отхвърлената част от иска и по друга причина - защото такава няма. Каза се, че искът беше уважен изцяло. Ето защо сторените от ответника разноси остават за негова сметка. Разпоредбите на ЗОДОВ са специални по отношение на процесуалните закони АПК и ГПК, съдържат специални правила относно разноските, в които няма пропуск или препращане, поради което следва да намерят приложение към случая и не се тълкуват разширително.

С оглед изложеното молбата на БНБ за допълване на решението в частта на разноските е неоснователна.

Така мотивиран, Съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ искането на ответника БНБ за допълване на Решение № 560 от 01.02.2023 г., постановено по адм.дело № 6821/2017 г. по описа на АССГ, в частта му за разноските. Определението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: